

Čís. 2509.

Nevyřízení obžaloby v určitém směru rovná se sprostňujícím výroku; obžalovaný nemůže proto z toho důvodu (§ 281 čís. 7 tr. ř.) napadati rozsudek zmateční stížností, která předpokládá, že byl zkrácen ve svých právech (§ 281 posl. odst. tr. ř.).

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Zm I 358/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto kmetského soudu v Chebu ze dne 6. května 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče ve smyslu Šu 6 tiskové novely, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 9 a 10 Šu 281 tr. ř., nelze přiznati úspěchu. Především budiž, že soukromá obžaloba podána byla na obžalovaného pro výčitky, že revírní rada podvedla horníky o miliony vydřených peněz a, že nyní ustanovením Františka K-e domovním správcem (roz. hornického domu) dělníky ještě dále ošálila. Jak ze záhlaví obžalovacího spisu, tak i z jeho odůvodnění jasně vysvítá, byly obě tyto výčitky učiněny předmětem obžaloby. Naproti tomu prohlašuje kmetský soud v napadeném rozsudku, přehlížeje doslov obžalovacího spisu, že soukromí obžalobci obžalobou nade vši pochybnost stíhali jen výtku o »ošálení horníků ustanovením K-e správcem hornického domu« a nutno vzhledem na tento obsah rozsudečných důvodů i pojmání rozsudkový výrok, podle jehož doslovu zanedbání povinné pozornosti obžalovaným jako zodpovědným redaktorem spočívá v tom, že pojat byl do periodického tiskopisu »Der deutsche F.« ze dne 10. června 1925 »článek« s nadpisem »Nachrichten aus F. und Umgebung«, jehož obsah zakládá skutkovou povahu přečinu, v ten smysl, že jedině uveřejnění oné v rozsudečných důvodech uvedené věty tohoto článku — o ošálení hornictva ustanovením K-e správcem hornického domu — naplňuje skutkovou podstatu přestupku Šu 6 tisk. nov. Zajisté bylo by bývalo účelnějším, za takového pojetí věci citováním této stručné věty ve výroku přesněji vymeziti čin stěžovateli za vinu daný; ježto však po této stránce rozsudek napaden nebyl, nelze v rámci zrušovacího řízení k této nepřesnosti výroku, jakožto čistě formelní vadě dále přihlížeti. Nutno tedy vycházeti ze stavu rozsudkem zjištěného, že podle předpokladu soudu v obžalobu dána byla pouze poznámka o ustanovení K-e správcem hornického domu, a dlužno stížnosti věcně dáti za pravdu, že tento výrok spočívá na mylném pojetí obsahu obžalovacího spisu, podle něhož, jak již dovozeno, kromě této výčitky pozastavena byla i druhá výtka o dalším podvedení horníků o miliony vydřených peněz.

Vytknutím této vady doličuje stížnost důvod zmatečnosti čís. 7 Šu 281 tr. ř., že totiž rozsudkem obžaloba nebyla vyřízena, avšak námitce této nelze přiznati úspěchu, neboť podle prvního odstavce Šu 281 tr. ř. lze podati zmateční stížnost ve prospěch obžalovaného pouze proti rozsudku odsuzujícímu, nikoli však proti výroku osvobozujícímu; stav věci, podle něhož soud obžalobu v příčině druhé výtky nevyřídil, rovná se však ve svých účincích úplně takovému stavu, jakoby soud byl ohledně této druhé urážky vynesl rozsudek sprostující; vyjma předpoklady Šu 355 tr. ř. o obnově trestního řízení je další stíhání obžalovaného pro tuto urážku vyloučeno; je tedy zjevno, že obžalovanému právo podati zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti Šu 281 čís. 7 tr. ř. vůbec nepřísluší a přičilo by se připuštění takové stížnosti přímo zásadě, ovládající řízení zrušovací, že zmateční stížnost obžalovaným podána býti nesmí, nenastalo-li zkrácení v jeho právech; postupem soudu, rovnajícím se sprostění obžalovaného z obžaloby pro onen výrok, nestala se obžalovanému újma po hmotné stránce, naopak, kdyby se připustila jeho zmateční stížnost, mohlo by dojít v novém řízení k odsuzujícímu výroku pro tuto jeho výtku, což by příkře odporovalo zásadě, že obžalovaný stížnost ve svůj neprospěch podati nemůže. Nutno proto v souzeném případě obžalovanému odepřít právo podati zmateční stížnost a připomíná se v zájmu úplnosti pouze tolik, že ovšem jisté zkrácení obžalovaného povstati mohlo výrokem soudu, pokud též nerozlišuje mezi oněmi dvěma výroky v obžalobu danými, zcela povšechně odsoudil obžalovaného k náhradě útrat, týkajících se trestního řízení pro přestupek Šu 6 tisk. nov.; avšak v příčině tohoto výroku o útratách bylo na obžalovaném, ježto mu nepřísluší právo podati zmateční stížnost, domáhati se případné nápravy stížnosti podle Šu 392 tr. ř.; nestalo-li se tak, musí si přičísti dotyčné nepříznivé účinky sám. V důsledcích těchto úvah, podle nichž zmateční stížnost vůbec přípustnou není, pozbývají pak významu veškeré další její vývody, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř. pro zamítnutí důkazů navržených v příčině pravdivosti oné soudem pominuté druhé urážky (podvodu o miliony).

Čís. 2510.

Pouhý nepřátelský úmysl stačí pro dokonaný, nikoliv pro nedokonaný přestupek lehkého uškození na těle, jenž vyžaduje přímý úmysl poškoditi měrou v Šu 411 tr. zák. naznačenou.

Nepřipuštění důkazu dobrozdáním fakulty nezakládá zmatek čís. 4 Šu 281 tr. ř.

Předpis Šu 126 tr. ř. platí toliko o posudcích znalců, podaných v trestním řízení podle předpisů trestního řádu, nikoliv o posudcích v řízení o zbavení svéprávnosti.

S hlediska Šu 134 tr. ř. není rozhodným, zda pochybnosti tam naznačené vzešly s o u d u, nýbrž jedině to, zda vzešly vůbec, tedy objektivně na základě výsledků trestního řízení.

(Rozh. ze dne 16. října 1926, Zm I 233/26.)